

๑๗

ผู้ให้..ย่อมได้รับ

ในสมัยพุทธกาล พระราชธิดาของพระเจ้าโกศล พระนามว่า “**สุมนา**” เมื่อทรงพระเยาว์มีพระชนม์ได้ ๗ พระชันษา ทรงทอดพระเนตรเห็นสิ่งที่ป็นอจินไตยเกิดขึ้น แต่เก็บไว้เป็นความลับ ไม่กล้าบอกใครเพราะเกรงว่า เขาจะไม่เชื่อ

จนกระทั่งวันหนึ่ง เมื่อพระวิหารเชตวันสร้างเสร็จ ใหม่ ๆ พระเจ้าโกศลทรงรับสั่งให้พระราชธิดาไปประดับจัด พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

หลังจากที่ถวายบังคมพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงบูชา ด้วยของหอมและดอกไม้แล้ว ประทับนั่งในที่อันควรแล้ว จึงตรัสเล่าถึงเรื่องที่ทรงสงสัยว่า “หม่อมฉันเห็นเด็ก ๒ คน เพิ่งเกิดใหม่ คนหนึ่งนอนอยู่ในเปลทอง อีกคนหนึ่งนอนที่พื้นไถ่ ๆ กัน

เด็กที่นอนในเปลทองเป็นน้องชายของหม่อมฉัน ได้คุยกับเด็กที่นอนบนพื้นซึ่งเป็นลูกของหญิงรับใช้ว่า

“เห็นไหม ท่านไม่เชื่อคำชักชวนของเราว่า ให้ทำทาน ตั้งแต่ชาติที่แล้ว ถ้าทำทานก็จะได้เกิดในอุ้งทอง แล้วก็มีสมบัติใหญ่อย่างนี้” เด็กชายที่นอนที่พื้นบอกว่า “ถึงจะร่ำรวย มีทรัพย์สินเงินทองแค่ไหน มันก็เป็นแค่ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ เท่านั้น ไม่เห็นว่าจะสำคัญอย่างไร จะได้นอนเปลทอง หรือว่านอนบนพื้นมันก็เหมือนกัน” เด็กชาย ๒ คน คอยกันตั้งแต่เกิด พระนางสุมนา ซึ่งตอนนั้นมีวัยเพียง ๗ ขวบ จึงไม่กล้าเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง และได้นำมาตรัสถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ก็ทรงยืนยันว่า สิ่งที่เขาเห็นเป็นจริงอย่างนั้น

พระนางสุมนาจึงกราบทูลถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต่อว่า “คน ๒ คน มีศรัทธา มีศีล มีปัญญาเสมอกัน คนหนึ่งให้ทาน อีกคนหนึ่งไม่ให้ทาน คนทั้งสองจะแตกต่างกันอย่างไร” พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า **“ผู้ให้ย่อมได้รับสิ่งอันเลิศกว่าผู้ไม่ให้ ทั้งอายุ วรรณะ สุข ยศ และอธิปไตย”**

ผู้ให้ทานเวลาไปเกิดเป็นเทวดา ย่อมได้รับของที่เป็นทิพย์อันเลิศกว่าผู้ไม่ให้ ๕ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุข ยศ และอธิปไตย อายุจะยืนกว่าเทวดาที่ไม่ได้ให้ทาน วรรณะ ก็คือ รัศมี ผู้ให้ก็จะเป็นเทวดาที่รัศมีสว่างกว่าเทวดาที่ไม่ได้ให้ จะมีความสุขมากกว่า มียศใหญ่กว่า มีอธิปไตย คือ มีความเป็นใหญ่ มีบริวารมากกว่า ผู้ให้กับผู้ไม่ให้ เมื่อตายแล้วไปอยู่บนสวรรค์จะแตกต่างกันอย่างนี้

และเมื่อลงมาเกิดเป็นมนุษย์ก็จะแตกต่างกันโดยเหตุ
๕ ประการนี้ นั่นคือ ตอนเป็นมนุษย์ จะแตกต่างกันที่อายุ
ผิวพรรณวรรณะ ความสุข ยศ และความเป็นใหญ่ และแม้
ออกบวชแล้ว ก็แตกต่างกันโดยธรรม ๕ ประการนั้นเช่น
เดียวกัน

มีพระอรหันต์รูปหนึ่ง ไม่เคยทำทานเลย ได้แต่รักษา
ศีลและเจริญภาวนาเรื่อยมา ในชาติสุดท้าย เกิดมาก็อดๆ
อยากๆ แม้บวชเป็นบรรพชิตแล้วยังบิณฑบาตได้บ้าง
ไม่ได้บ้าง แต่ทำความเพียรปฏิบัติธรรมจนกระทั่งบรรลุเป็น
พระอรหันต์ เพราะฉะนั้นแม้เป็นบรรพชิตเหมือนกัน แต่ผู้

ให้กับผู้ไม่ให้อะไรก็แตกต่างกันด้วยอายุ วรรณะ สุข ยศ และ
อธิปไตย แต่การบรรลุผลนิพพานนั้นไม่แตกต่างกัน

พูดง่าย ๆ ก็คือ ผู้ให้จะรำรวย สมบูรณ์ มีความสุข
สบายกว่าผู้ที่ไม่ให้ ไม่ว่าจะไปเกิดเป็นชาวสวรรค์ ไปเกิด
เป็นมนุษย์ หรือเป็นพระก็ตาม เพราะฉะนั้นจึงควรหมั่นทำ
ทานบ่อย ๆ เราจะได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบายไปทุกภพ
ทุกชาติ

หลวงพ่อก็มีความปลื้มปิติใจที่เห็นลูกทั้งหลายต่าง
ชวนชวนในการสร้างมหาทานบารมี เป็นภาพที่น่าอัศจรรย์
ทีเดียว เพราะการเข้าแถวกันสร้างมหาทานบารมี ไม่ใช่สิ่งที่
เกิดขึ้นได้ง่าย ๆ เลย สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดีงาม ลูกทุกคนได้ใช้ชีวิต
ในกายมนุษย์ให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างบารมีอย่างแท้จริง
เพราะฉะนั้นตลอดเส้นทางแห่งการเดินทางไปสู่ที่สุดแห่ง
ธรรมของลูกทุกคนจะสมบูรณ์ในทุกสิ่งตลอดเวลาเรื่อยไป
จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม จะได้ที่สุดแห่งรูปสมบัติ ทรัพย์
สมบัติ และคุณสมบัติ ที่สุดแห่งรูปสมบัติ คือ จะได้กายมหา
บุรุษ แล้วก็มีสมบัติจักรพรรดิศักดิ์ไม่พ่อง ไว้ใช้สร้างบารมีจน
อิ่มใจ เราจะมีคุณสมบัติสมบูรณ์ทั้งวิชาและจรณะ ดังนั้น
ให้พยายามสร้างบารมีกันให้สม่ำเสมอ อย่าให้ขาดตอนเลย
สายบุญสายสมบัติจะได้ต่อเนื่องกันไป

๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๔